

Sygn. akt VII K 195/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 marca 2018 roku

Sąd Rejonowy w Piotrkowie Tryb. VII Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Zielińska

Protokolant: D. L.

Prokurator: K. M., M. P., A. Z., K. R.

po rozpoznaniu w dniach 23.11.2017 roku, 29.12.2017 roku, 06.02.2018 roku, 15.03.2018 roku

sprawy K. K. (1) z d. M., c. J. i A. z domu M. ur. (...) w P.

oskarżonej o to, że:

w dniu 17 lutego 2017 roku w P. przy ul. (...) nr (...) usiłowała dokonać rozboju na osobie ekspedientki w sklepie (...) D. R. (1), w ten sposób, że maskując twarz swetrem i grożąc jej użyciem przemocy zażądała wydania pieniędzy z kasy sklepu w kwocie 200zł, a w przypadku odmowy ich wydania zagroziła wtargnięciem do jego pomieszczeń grupy kilkunastu mężczyzn, lecz zamierzonego celu nie osiągnęła, z uwagi na postawę pokrzywdzonej, czym działała na szkodę D. R. oraz właściciela sklepu P. G.

tj. o czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 280 § 1 kk

1. oskarżoną **K. K. (2)** uznaje za winną popełnienia zarzucanego jej czynu, przyjmując, że groziła natychmiastowym użyciem przemocy, a czyn stanowi wypadek mniejszej wagi i wyczerpuje dyspozycję art. 13 § 1 kk w zw. z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 283 kk i za to na podstawie art. 283 kk wymierza jej karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;
2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata E. P. kwotę 826,56 złotych (osiemset dwadzieścia sześć złotych pięćdziesiąt sześć groszy) tytułem nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej oskarżonej z urzędu;
3. zwalnia oskarżoną od kosztów sądowych, które przejmuje na rachunek Skarbu Państwa i zwalnia ją od opłaty.

Sygn. akt VII K 195/17

UZASADNIENIE

W dniu 17 lutego 2017 roku około godz. 21:36:56 do sklepu (...) znajdującego się przy ul. (...) (...) w P. weszła młoda kobieta w długiej, czarnej kurtce zimowej, miała krótkie włosy koloru brązowego i zasłoniętą częściowo swetrem twarzą. Podeszła do kasy i zapytała się ekspedientkę o przycisk alarmu napadowego, żądając wydania pieniędzy w kwocie 200 zł i grożąc, że zaraz w sklepie zjawi się grupa piętnastu mężczyzn. Ekspedientka słysząc to, wcisnęła przycisk alarmu napadowego. Nie słyszała dokładnie co jeszcze powiedziała do niej kobieta z uwagi na przysłoniętą twarzą. Wtedy kobieta szybko wybiegła ze sklepu. D. R. zadzwoniła do swojego szefa, który wezwał na miejsce pracowników firmy ochroniarskiej oraz patrol policji.

(notatką urzędowa k.1;

płyta (koperta) k. 16;

protokół oględzin -k. 28-30;

wyjaśnienia oskarżonej-k.41-k. 51, -k.16;

zeznania świadka D. R. (1) – k. 11v, -k.33v, - k. 128;

zeznania świadka P. G. k. 128, - k. 9;

zeznania świadka Ł. S. – k. 42v-43, -129;

zeznania świadka M. H. – k. 45v, -129;)

Funkcjonariusze po obejrzeniu nagrania z monitoringu funkcjonariusze udali się w teren w celu zatrzymania sprawczyni. Podczas patrolu ulicy (...) nr (...) zauważyli kobietę, odpowiadającą rysopisowi z monitoringu. Oskarżoną radiowozem przewieziono do sklepu w celu okazania ekspedientce, która ją rozpoznała.

(notatką urzędowa k.1;

wyjaśnienia oskarżonej-k.41-k. 51, -k.163;

zeznania świadka D. R. (1) – k. 11v, -k.33v, - k. 128;

zeznania świadka P. G. k. 128, - k. 9;

zeznania świadka Ł. S. – k. 42v-43, -129;

zeznania świadka M. H. – k. 45v, -129;)

Kobieta w trakcie zatrzymania podawała nieprawdziwe dane osobowe, wypowiadała się niespójnie, kontakt z nią był utrudniony, mówiła bez sensu. Następnie została zatrzymana do wytrzeźwienia i wyjaśniania.

(protokół zatrzymania k. 5;

zeznania świadka Ł. S. – k. 42v-43, -129;

zeznania świadka M. H. – k. 45v, -129;)

Po ustaleniu tożsamości sprawczynią okazała się K. K. (2).

(protokół oględzin -k. 25-27;

wydruk 22;

zeznania świadka Ł. S. – k. 42v-43, -129;

zeznania świadka M. H. – k. 45v, -129;)

Wykonano oskarżonej badanie na stan trzeźwości, które wykazało stężenie alkoholu w wydychanym powietrzu na poziomie 0,55 mg/l.

(protokół badania na stan trzeźwości k. 3)

Oskarżona nie jest chora psychicznie, ani upośledzona umysłowo. wykazuje inne cechy zaburzeń czynności psychicznych pod postacią uzależnienia od alkoholu i narkotyków oraz zaburzeń osobowości.

W czasie popełnienia zarzucanego jej czynu była pod działaniem alkoholu, dlatego miała ograniczoną zdolność rozpoznania jego znaczenia i pokierowania swoim postępowaniem, ale w stopniu nieznacznym, skutki działania alkoholu mogła przewidzieć lub je przewidywała.

(opinia psychiatryczna -k.65-68)

K. K. (2) ma 34 lat, posiada wykształcenie średnie techniczne, jest rozwiedziona, ma na utrzymaniu dwoje dzieci, jest osobą bezrobotną i nie posiada prawa do zasiłku, obecnie jest na utrzymaniu rodziców, nie posiada także majątku, obecnie przebywa w (...)w Ł.- jest tymczasowo aresztowana do innej sprawy.

(dane z aktu oskarżenia -k.96

odpis postanowienia o zastosowaniu tymczasowego aresztowania k. 155;

wyjaśnienia oskarżonej-k.41-k. 51, -k.163;)

Oskarżona była karana.

(karta karna k.149-150)

W trakcie postępowania przygotowawczego oskarżona przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu.

Wyjaśniła, że w dniu 17 lutego 2017 roku około godz. 17.00 zadzwonił do niej K. K. (3) i powiedział, że idzie w kierunku dworca, gdzie na co dzień sypia. Po zakończeniu rozmowy ubrała się i również poszła w stronę dworca, gdzie spotkała koło sklepu(...) K. K. (3), rozmawiali, poszli na spacer. Głównie siedzieli w poczekalni i rozmawiali, od czasu do czasu wychodzili na ulicę (...) prosząc przypadkowe osoby o papierosa. Spożywali alkohol -wódkę marki S. (...) Około godziny 21.30 K. K. (3) poprosił ją, aby pożyczyła od kogoś pieniądze na opłacenie pokoju hotelowego, aby nie spał tego dnia na dworcu. K. K. (3) wiedział, że oskarżona nie posiada gotówki. Oskarżona udała się w stronę pobliskiego sklepu (...). Zajrzała do środka, zakryła twarz swetrem i weszła do środka, podeszła do kasy gdzie za ladą stała ekspedientka. Zapytała się czy lokal posiada urządzenie antynapadowe. Ekspedientka odpowiedziała, że posiada takie urządzenie. Oskarżona podała, że poprosiła kobietę, aby wydała jej pieniądze w kwocie dwustu złotych, bo w przeciwnym razie do sklepu wpadnie grupa piętnastu mężczyzn. Po wyjściu ze sklepu wróciła do K. K. (3) i dalej siedzieli jedząc oraz spożywając przy tym alkohol. Po krótkim czasie wyszła ponownie poprosić kogoś o papierosa. Kiedy szła ulicą (...) została zatrzymana przez patrol policji. Tłumaczyła, że całe zdarzenie było spowodowane tym, że kocha K. K. (3) i nie chciała aby w tym dniu spał na dworcu, chciała aby było mu ciepło. Ponieważ sama nie posiadała gotówki postanowiła zażądać pieniędzy od sprzedawczyni sklepu. Celu nie osiągnęła ponieważ ekspedientka odmówiła wydania pieniędzy. Nie wiedziała, że kobieta włączyła urządzenie antynapadowe. Oskarżona wskazała, że grupa mężczyzn o której mówiła była przez nią zmyślona na potrzeby uzyskania pieniędzy. Żadnej grupy nie było i nikt nie czekał, aby zrobić komuś krzywdę lub zdemolować sklep.

(wyjaśnienia oskarżonej-k.41-k. 51)

Przed Sądem oskarżona przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu podała, że nic z tego zdarzenia nie pamięta, bo wtedy brała narkotyki. Narkotyki bierze ponad 15 lat, brała amfetaminę, marihuanę, dopalacze. Potwierdziła, że pieniądze były jej potrzebne dla przyjaciela, żeby miał się gdzie przespać, wcześniej mieszkał u jej rodziców, którzy go wyrzucili. Po odtworzeniu nagrania znajdującego się na płycie CD na k. 16 oskarżona wskazała, że rozpoznaje siebie na tym nagraniu. Nie wie co powiedziała do tej sprzedawczyni. Jak twierdzi postraszyła ją czymś, ale to nie była prawda. Chyba jej powiedziała, że było dużo mężczyzn z nią, a ona była sama. K. K. (3) przebywał wtedy na poczekalni dworca.

(wyjaśnienia oskarżonej -k.163)

Sąd Rejonowy dokonał następującej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego i zważył co następuje:

Sąd uznał częściowo za wiarygodne wyjaśnienia oskarżonej, przyznającej się do winy przed Sądem. K. M. – K. potwierdziła, że była w sklepie, że chciała zdobyć pieniądze dla swojego chłopaka. Nie jest jednak prawdą, że tylko „poprosiła”. Widząc tylko ekspedientkę w sklepie zapewne sądziła, że gdy wspomni o grupie 15 mężczyzn, ta w obawie o siebie i sklep wyda to 200 zł.

Odnosnie zeznań D. R. to są one szczere, prawdziwe i odzwierciedlają fakty rzeczywiste udokumentowane nagraniem. Nagranie to co prawda jest pozbawione fonii ale jest wystarczającym dowodem weryfikującym sekwencję zdarzeń.

Zeznania wszystkich świadków uznano są szczere, prawdziwe. Należy mieć na uwadze, że zdarzenie wzbudziło w pokrzywdzonej D. R. (1) poczucie zagrożenia o własne życie i zdrowie. Faktem jest, że zachowała spokój ale miała świadomość, że ma przed sobą osobę wizualnie fizycznie odpowiadającą jej posturze. Zeznania pokrzywdzonej potwierdził P. G., był on pierwszą osobą z którą miała styczność po zdarzeniu wskazał, że D. R. (1) była bardzo zdenerwowana.

Za jasną i odpowiadającą standardom uznano opinię biegłych psychiatrów.

Należy mieć na uwadze, że ostatecznie do zaboru pieniędzy nie doszło, bo po naciśnięciu urządzenia antynapadowego oskarżona uciekła ze sklepu.

W ocenie Sądu za wiarygodny uznać należy także pozostały materiał dowodowy, zgromadzony w sprawie jako nie budzący wątpliwości co do swojej prawdziwości i autentyczności.

W ocenie Sądu oskarżona **K. K. (2)** swoim zachowaniem wyczerpała dyspozycję art. 13 § 1 kk w zw. z art. 280§1 kk w zw. z art. 283 kk.

W ocenie Sądu oskarżona w zamiarze popełnienia czynu zabronionego swoim zachowaniem bezpośrednio zmierzała do jego dokonania, które jednak nie nastąpiło. Zachowanie się sprawcy przestępstwa stypizowanego w art. 280 § 1 kk jest ściśle przez ten przepis określone i polega na zaborze cudzej rzeczy ruchomej w celu przywłaszczenia używając przemocy wobec osoby lub grożąc natychmiastowym jej użyciem albo doprowadzając człowieka do stanu nieprzytomności lub bezbronności. Przez zabór rozumieć należy bezprawne wyjęcie rzeczy spod władztwa osoby dotychczas nią władającej (jak właściciel, posiadacz lub osoba posiadająca do rzeczy inne prawa rzeczowe lub obligacyjne) i objęcie jej we własne władanie przez sprawcę (por. W. Świda (w:) I. Andrejew, W. Świda, W. Wolter, Kodeks karny..., s. 608; A. Marek, Prawo karne..., s. 522; J. Bafia (w:) J. Bafia, K. Mioduski, M. Siewierski, Kodeks karny..., s. 253-254). Natomiast pojęcie **groźby natychmiastowego użycia przemocy wobec osoby** ma zakres węższy od groźby bezprawnej z art. 115 § 12 KK. Treścią groźby jako środka rozbójniczego jest bowiem wyłącznie natychmiastowe użycie przemocy wobec osoby i wzbudzenie u adresata uzasadnionej obawy, że będzie spełniona (wyr. SA w Krakowie z 15.11.2002 r., II AKa 303/02, KZS 2003, Nr 1, poz. 20; wyr. SA w Krakowie z 28.10.2013 r., II AKa 199/13, KZS 2013, Nr 11, poz. 66; wyr. SA we Wrocławiu z 10.3.2015 r., II AKa 43/15, KZS 2015, Nr 9, poz. 65, S. Łagodziński, Przepisy prawa rozbójnicze, s. 81; wyr. SA w Katowicach z 26.6.2015 r., II AKa 215/15, Legalis).

K. K. (2) weszła do sklepu, następnie zażądała od ekspedientki 200 zł, szczególnym środkiem działania zmierzającym do zawładnięcia mieniem pokrzywdzonej było zastosowanie wobec pokrzywdzonej groźby gdy nie da jej pieniędzy do sklepu wejdzie piętnastu mężczyzn. Już samo pytanie o przycisk alarmowy w tym kontekście w każdym normalnym człowieku w tej sytuacji wzbudziłaby uzasadniony strach, że grupa która zaraz ma się pojawić nie ma zamiaru robić zakupów. Gdy K. K. (2) zauważyła, że pokrzywdzona nacisnęła urządzenie antynapadowe szybko uciekła. Prawda jest, że oskarżona, chciała wyłącznie ekspedientkę wystraszyć słownie, a piętnastu mężczyzn wcale tam nie było. Jest to jednak wystarczające do przypisania jej zarzucanego czynu. Ostatecznie oskarżona nie dokonała kradzieży mienia. Do kradzieży nie doszło, a co za tym idzie uznać należy, że rozbój w takich okolicznościach zakończył się na etapie usiłowania. Zgodnie z art. 14§1 kk za usiłowanie Sąd wymierza karę w granicach zagrożenia przewidzianego dla danego przestępstwa.

Biorąc pod uwagę okoliczności sprawy Sąd uzupełnił kwalifikację prawną o art. 283 kk. Zgodnie z którym w przypadku przestępstw rozbójniczych, poza kryteriami majątkowymi, zasadnicza ocena pod kątem typu uprzywilejowanego dotyczyć będzie skali przemocy lub skali innych metod rozbójniczych, o których mowa w każdym ze znamion tych czynów. Tylko w przypadku środków niestwarzających zagrożenia dla zdrowia innych osób, będzie można rozważać łagodniejszą ocenę prawną, o ile będą przemawiały za tym inne okoliczności czynu, np. motywacja sprawcy (Marek, Kodeks karny, 2007, s. 520). W ocenie Sądu mamy tu przypadek mniejszej wagi, pozwalający na zastosowanie kary w łagodnym rozmiarze.

Oskarżona w zakresie przypisanego jej przestępstwa działała umyślnie. K. K. (2) zamiarem swym obejmowała urzeczywistnienie wszystkich ustawowych znamion przestępstwa z art. 280 § 1 kk. Oskarżona działała przy tym w normalnej sytuacji motywacyjnej, zdając sobie sprawę zarówno z bezprawności, jak i karygodności swego postępowania. Zachowanie K. K. (2) nie było też zdeterminowane okolicznościami, czy sytuacją, w jakiej się znalazła. Mogąc zachować się zgodnie z obowiązującym prawem, świadomie je naruszyła. Znana jej była społeczna dezaprobatą przestępnych zachowań.

Oskarżona została zatrzymana od razu po zajściu i została rozpoznana przez pokrzywdzoną, sama również podała, że rozpoznaje siebie na nagraniu z monitoringu.

Oskarżona jest są winna, albowiem w sprawie nie zachodzi żadna z okoliczności wyłączających winę w rozumieniu Kodeksu Karnego.

Przy określeniu rozmiaru kary Sąd baczyl, by była ona adekwatna do okoliczności sprawy, a zwłaszcza do stopnia zawinienia i stopnia społecznej szkodliwości.

Co do zasady oskarżona przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu co należało poczytać na jej korzyść. Innych okoliczności przemawiających na korzyść nie znaleziono. Co prawda w czasie popełnienia zarzucanego jej czynu była pod działaniem alkoholu, dlatego miała ograniczoną zdolność rozpoznania jego znaczenia i pokierowania swoim postępowaniem, ale w stopniu nieznacznym, skutki działania alkoholu mogła przewidzieć lub przewidywała.

Na niekorzyść poczytano uprzednią karalność, znaczny stopień społecznej szkodliwości czynu oraz znaczny stopień zawinienia.

Z tego względu, że była już karana Sąd nie znalazł podstaw do tego by wymierzyć karę z dobrodziejstwem warunkowego jej zawieszenia. Co prawda oskarżona deklaruje poprawę i chce podjąć leczenia odwykowego, lecz to za mało by zastosować wobec niej karę wolnościową.

W ocenie Sądu kara 3 miesięcy pozbawienia wolności jest adekwatną i sprawiedliwą odpłatą za to co oskarżona zrobiła. Jest to kara minimalna przewidziana w art. 283 kk i jest reakcją wystarczającą.

Obrońcy przyznane zostało stosowne wynagrodzenie mając na uwadze ilość rozpraw w których uczestniczyła oraz uwzględniając stawkę podatku Vat.

Mając na uwadze sytuację majątkową oskarżonej i brak dochodów zwolniono ją w całości od ponoszenia kosztów sadowych i opłaty od kary.